Ч. 145 Пятниця 2 (14) липня 1893. Рôкъ III.

Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ôй годинѣ по полудни.

Адміністрація: улиця Чарнецкого ч. 8.

Редакція: ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціи неопечатанѣ вольнѣ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Передплата у Львовѣ въ Адміністраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провінціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на чверть року — 60 к.
мѣсячно . . — 20 к.
Поодиноке число 1 к.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . — 45 к.
Поодиноке число 3 к.

Дальшѣ резолюціи вѣча католицкого.

Секція школьна предложила слѣдуючѣ резолюціи: А) Въ справѣ католицкои школы: Вѣче заявляе ся за радою: що школа взагалѣ а передовсѣмъ школа народна повинна бути для дѣтей католицкихъ, щобы була католицкою: 1) що дѣти католицкѣ повиннѣ мати окремѣ школы вôдъ дѣтей иншихъ вѣроисповѣдань; 2) що повинна мати учителѣвъ выключно католикôвъ; 3) що всѣ предметы въ тыхъ школахъ повиннѣ выкладати ся зъ увзглядненемъ католицкихъ переконань и чувствъ; 4) що всѣ средства, якими впливае ся на ихъ серце и образуе ся морально, повиннѣ опирати ся на католицкôй етицѣ. Консеквентно длятого высказуе Вѣче католикôвъ въ Краковѣ, що законъ державный зъ 1868 р. вымагае змѣны.

Б) Въ справѣ релігійного образованя учителѣвъ народныхъ: Вѣче католицке въ Краковѣ узнае для семінарій учительскихъ за конечне: 1) введене пôдручникôвъ школьныхъ, згôдныхъ у всѣмъ зъ наукою церкви; 2) якъ найревнѣйшу участь кандидатôвъ учительскихъ въ публичныхъ богослуженяхъ; 3) утворене интернату при каждôй семінаріи.

В) Въ справѣ релігійного выхованя молодѣжи въ середныхъ школахъ: Вѣче католицке въ Краковѣ узнаючи потребу змѣны теперѣшного пляну науки релігіѣ въ школахъ середныхъ, высказуе бажане, щобы оо. катихиты на спôльныхъ конференціяхъ выготовили вôдповѣдный матеріялъ. — Вѣче католицке домагае ся заведеня назадъ испыту зъ релігіѣ при матурѣ и уважае то за необхôдне условіе до осягненя цѣлей науки релігіѣ въ школахъ середныхъ.— Вѣче католицке высказуе переконане, що треба стремѣти до введеня новыхъ практикъ релігійныхъ до школы черезъ наклонюване ученикôвъ до добровôльного ихъ приймання, всякѣ же вязане катихитôвъ въ тôмъ напрямѣ уважае за невôдповѣдне. — Вѣче католицке высказуе переконане, що уряджуване реколекцій великодныхъ въ послѣдныхъ дняхъ передъ выѣздомъ есть невôдповѣдне

Г) Резолюціи въ справѣ релігійного выхованя въ школахъ середныхъ. (Рефер. о. дръ Пехникъ): 1) Вѣче католицке высказуе переконане, що всѣ власти правительственнѣ и автономічнѣ повиннѣ зъ цѣлою енергією зараджувати зôпсутю, на яке молодѣжь есть выставлена особливо въ нинѣшныхъ часахъ поза мурами школьными. — 2) Вѣче католицке высказуе длятого переконане, що треба пôддати строгôй контроли зъ участею учителѣвъ мешканя ученикôвъ, антикварнѣ и выпозичальнѣ книжокъ, выставы склеповѣ и т. д. — 3) Вѣче католицке высказуе бажане, щобы власти заказували молодежи вступати на неморальнѣ представленя и до публичныхъ льокалѣвъ.

Д) Въ справѣ пôдручникôвъ школьныхъ: Вѣче католицке уважае за потрѣбне: 1) Утворене католицкого товариства наукового, въ цѣли вôдродженя науки въ Польщѣ въ дусѣ католицкôмъ; 2) ширене знаменитыхъ дѣлъ наукововыхъ боронячихъ справъ церкви и оброблень або перекладôвъ тыхъ же; 3) уживане въ школахъ середныхъ пôдручникôвъ до всесвѣтнои исторіѣ, написаныхъ зô становища католицкого.

Е) Въ справѣ катедры христіяньскои фільософіѣ на университетахъ: Вѣче узнаючи за наглячу потребу нашого часу, щобы молодѣжь одержувала вже въ высшихъ клясахъ ґімназіяльныхъ початки клясичнои и христіяньскои фільософіѣ — а розумѣючи, що початки тѣ можуть бути подаванѣ хиба лишь вôдповѣдно образоваными професорами — высказуе горяче бажане, щобы въ краєвыхъ университетахъ була выкладана для кандидатôвъ учительскихъ фільософія христіяньска, обнимаюча крôмъ льоґики и критики также метафизику въ клясичнôмъ значеню и етику.

Секція житя католицкого: Въ справѣ потребъ духовныхъ польскихъ еміґрантôвъ въ рôзныхъ частяхъ свѣта: Вѣче католицке въ Краковѣ признае за рѣчь наглячу заняти ся потребами духовными польскихъ еміґрантôвъ; 2) Вѣче католицке высказуе переконане, що закладане мужескихъ и женьскихъ монастирѣвъ въ польскихъ кольоніяхъ було бы рѣчею дуже пожаданою; 3) Вѣче католицке признае велику потребу збираня и высыланя книжокъ популярныхъ, релігійныхъ до роздѣлюваня межи еміґрантôвъ.

Въ справѣ Салезіянôвъ: Вѣче католицке въ Краковѣ признае потребу розширеня братства помôчникôвъ Салезіяньскихъ, займаючихъ ся выхованемъ молодѣжи ремѣсничои.

Въ справѣ канонізаціѣ Преподобныхъ польскихъ: Вѣче католицке высказуе переконане, що треба старати ся у Столицѣ Апостольской о канонізацію Преподобныхъ Патронôвъ народу, щобы въ тыхъ

1)

Село Золотороббôвъ.

Хороша и правдива история для школы и дому.

Зъ нѣмецкого. — Генриха Цшоккого.

Суть писателѣ, котрыхъ творы, що такъ скажемо, нѣколи не старѣють ся и завсѣгды мають свое значѣне и вартôсть; въ творахъ и молодше поколѣне находить для себе новѣ скарбы и старше читае ихъ радо хочь бы й по кôлька разôвъ яко милу згадку въ давно минувшихъ часôвъ. До такихъ писателѣвъ належить и Генрихъ Цшокке, котрого одно оповѣдане мы недавно подали на отсѣмъ мѣсци. Критика оцѣнила Цшоккого яко одного изъ тыхъ писателѣвъ, що не такъ може прокладають въ житю народôвъ новѣ дороги, якъ радше ширять у всѣлякихъ напрямахъ то, що вже застали а то, чого имъ недостае пôдъ взглядомъ теоретичнои глубины, доповняють практичною вартостію, замѣсть смѣлыхъ чертъ ґенія подають крѣпкого и здорового духа и такъ, хочь трохи вôддалѣкъ, поступають въ силою, зручностію и любовію за попередниками людскости. Цшокке родивъ ся 1771 р. въ Маґдебурзѣ и бувъ наймолодшимъ сыномъ заможныхъ родичѣвъ. Осиротѣвши вчасно образувавъ ся въ разу въ монастирскôй школѣ и въ ґімназіи въ Альтштадтъ и вже въ сѣй порѣ читавъ хочь потайкомъ творы старшихъ и новѣйшихъ поетôвъ и фільософôвъ а вôдтакъ покинувъ родину и вступивъ до вандруючого театру. Опôсля помиривъ ся вôнъ въ родиною и вступивъ на университетъ въ Франкфуртѣ надъ Одрою, де студіювавъ фільософію, теольоґію, историю. Не могучи дôстати посады професора, пустивъ ся вôнъ въ подорожь и заѣхавъ до Швайцаріѣ, котра сталась опôсля для него другою вôтчиною и вôнъ выступавъ опôсля въ бурливыхъ часахъ неразъ яко борець за еѣ свободу. Тутъ ставъ вôнъ бувъ навѣть намѣстникомъ въ Базилеи а покинувши ту посаду, ставъ членомъ уряду горничого и лѣсового. Въ 1803 р. оженивъ ся вôнъ зъ донькою священика Нісперлього и мавъ зъ нею 8 сынôвъ. Цшокке належить до дуже плодовитыхъ писателѣвъ; крôмъ богато науковыхъ працъ, особливо зъ исторіѣ, зъ котрыхъ найлѣпша есть его „История швайцарского краю для швайцарского народу“, написавъ вôнъ також богато повѣстей, оповѣдань и коротшихъ образкôвъ. О его знаменитôмъ оповѣданю „Село золотороббôвъ“, котре тутъ подаємо въ въ перекладѣ, писали свого часу критики, що оно зробило авторови тôлько чести, кôлько приємности читаючôй публицѣ. Цшокке померъ въ 1848 р. на селѣ коло Аравъ въ Швайцаріи. — Що до перекладу слѣдуючого народного оповѣданя Цшоккого „Село золотороббôвъ“ мусимо ще замѣтити, що мы старали ся по можности незначными змѣнами примѣнити его до нашихъ вôдносинъ и тому надали именамъ дѣлаючихъ тутъ осôбъ нашъ характеръ, вôддаючи по можности въ нашôй мовѣ ихъ значѣне въ нѣмецкôмъ языцѣ. Тымъ способомъ зробило ся въ Освальда — Володко (що нѣмецке „Освальдъ“ вôдповѣдае славяньскому Всеволодъ, се рѣчь очевидна); въ Ґольденталь зробила ся Золотоноша и т. д. Впрочôмъ перекладъ вѣрный въ оригіналомъ.

1. Якъ Володко вертае зъ вôйны и що кажуть люде.

Одного разу, въ недѣлю по полудни сидѣли въ селѣ Золотоноши молодшѣ хлопцѣ и дѣвчата пôдъ старою липою и спѣвали або смѣяли ся, коли хто показавъ ся зъ коршмы идучи въ три пути, бо вже за глубоко заглядавъ у склянку. Другѣ селяне сидѣли зъ жѣнками въ трохъ коршмахъ и запивали ся та грали въ карты, выгойкували або били ся, отъ якъ то звычайно буває, коли вино та пиво дешеве.

Ажь ось вôйшовъ до села якійсь сильный, высокого росту мужчина. Єму могло бути може якихъ трицять и кôлька лѣтъ, мавъ на собѣ сиву сурдутину, зъ боку довгу шаблю а на плечахъ ранецъ. Зъ лиця выглядавъ такъ страшно, що ажь всѣ дѣти повтѣкали, бо мавъ на чолѣ велику близну а пôдъ носомъ чорный вусъ.

Але кôлька старыхъ жѣнокъ, до котрыхъ вôнъ заговоривъ, заразъ его спôзнали и ажь крику наробили: „Тажь то учителѣвъ Володко, що сѣмнацять лѣтъ тому назадъ приставъ бувъ до войска. Ну, дивѣть ся, якій зъ него зробивъ ся хлописко, якъ вôнъ вырôсъ!“ На той крикъ жѣнокъ повыбѣгали зъ коршемъ и старѣ и молодѣ, а навѣть збѣгли ся и дѣти зъ пôдъ липы та й цѣле село зôйшло ся заразъ коло Володка.

Володко подавъ всѣмъ своимъ давнымъ знакомымъ руку, розмавлявъ зô всѣма ввѣчливо и сказавъ, що хоче разомъ зъ ними жити въ Золотоноши, бо вже єму надоѣло житє воякце,

трудныхъ часахъ знайти заступникôвъ передъ престоломъ Божимъ.

Въ справѣ Читальнѣ католицкои у Львовѣ (Рефер. о. Лука Бобровичь): Перше Вѣче католицке въ Краковѣ признає за потрѣбне: Закладане въ краю, именно въ головныхъ огнищахъ житя духового якъ у Львовѣ и въ Краковѣ, а такожь и въ иншихъ мѣстахъ, въ котрыхъ знаходить ся значнѣйше число католицкои интелиґенціѣ: Читалень католицкихъ.

Въ тôй цѣли поручає Вѣче конференціямъ св. Винкентія а Павльо, щобы орґанізоване такихъ читалень зробили однымъ изъ переднѣйшихъ своихъ дѣлъ, и тамъ де вже самй истнують вышукували средства и стремѣли до сполученя мѣсцевои интеліґенціѣ въ Товариства католицкои читальнѣ.

Въ тыхъ же мѣсцевостяхъ, въ котрыхъ суть условія спріяючй тôй задачи але нема ще конференціѣ св. Винкентія а Павльо, Вѣче поручає горячо всѣмъ, котрымъ добро церкви и народу лежить на серци, щобы лучили ся въ товариства католицкои читальнѣ и старали ся орґанізувати ихъ на взорець вже истнуючихъ.

Дописъ.

Зъ Глинянъ.

(Про будову новои мурованои церкви).

Въ мѣстечку Глинянахъ и до нинѣшного дня стоить деревляна, похилена церковця. Невелика она; парохіяне въ нѣй нѣякъ не можуть помѣстити ся. Въ лѣтѣ въ нѣй велика задуха, але люде можуть и по пôдъ церковою стояти, або й на дворѣ править ся богослуженє, але въ зимѣ людямъ годѣ стояти на дворѣ и тому лише частина парохіянъ може молити ся въ церквѣ.

Потреба новои, обширнои церкви давно вже давала ся чути. Кôльканайцять лѣтъ збирали ся навѣть мѣщане зачати будову, але справа ишла пиняво, все найшли ся якісь перепоны тай не було такого чоловѣка, щобы собѣ ту справу взявъ щиро до серця и занявъ ся нею.

Ажь оденъ мѣщанинъ Микола Кулицкій занявъ ся тою справою горячо. Прибравъ собѣ ще пять господарѣвъ до помочи и зъ ними ставъ людей намавляти та загрѣвати до складаня жертвъ, звоженя матеріялôвъ на будову — словомъ, якъ бы не ихъ принука, то не знати, коли мали бы мы свою церковь. А такъ они вже торôкъ могли зачати будову церкви безъ всякихъ конкуренцій та екзекуцій.... Пôдчасъ будовы церкви мали тй господарѣ богато неприемностей и перешкôдъ, та все те якось минуло ся, а сего року таки вже видко наслѣдки ихъ заходôвъ: Мы маємо нову муровану велику церковь!

За то, розумѣє ся, цѣла громада дуже вдячна п. Николаеви Кулицкому и всѣмъ тымъ, що були єму до помочи, тай тымъ парохіянамъ, що своими жертвами та працею помогли выбудувати храмъ Божій, належить ся всяке признане и подяка. Мы сподѣваємо ся, що жертвами своихъ парохіянъ зможемо и прикрасити нашу святиню, котра на сотки лѣтъ буде доказомъ щирои побожности и пожертвованя тыхъ, що до будовы єѣ причинили ся своими датками та заходами

Переглядъ політичный.

Зъ Вѣдня доносять, що зъ взгляду на бракъ пашѣ зажадало Міністерство рôльництва вôдъ корпорацій рôльничихъ мнѣня, чи не треба бы оголосити загальный заказъ вывозу пашѣ. Бôльшôсть заявила ся на разѣ противъ заказу. Здаєсь однакожь, що заказъ буде оголошеный.

Депутація вѣденьскихъ робôтникôвъ має удати ся до президента палаты пословъ, Хлюмецкого, зъ просьбою, щобы вôнъ всякй петиціи въ справѣ заведеня загального права голосованя поставивъ заразъ на початку осѣннои сесіѣ парляментарнои на порядку дневнôмъ. Зачувати, що вѣденьскй соціялісты мають незадовго выбрати ся до Праги, щобы тамъ устроити маніфестацію въ справѣ загального права голосованя.

Россійскій наслѣдникъ престола выѣхавъ вчера зъ Берлина до Россіѣ. Цѣсарь Вільгельмъ вôдводивъ єго ажь на дворець и попращавъ ся зъ нимъ сердечно. Праса берлиньска уважає гостину царевича лишь за дѣло чемности и не привязує до неи нѣякого значѣня.

Войсковый комендантъ Парижа ґен. Сосіе розпорядивъ, щобы завтра въ день народного торжества т. е. въ роковины збуреня Бастилѣ полки ґвардейскй не брали участи въ парадѣ войсковôй. Цѣла одна дивізія кавалеріѣ має бути того дня сконсиґнована въ касарняхъ.

Новинки.

Львôвъ дня 13 липня.

— **Краєвый зарядъ продажи соли.** Выдѣлъ краєвый поручивъ додатково заступництво продажи соли: въ повѣтѣ брôдскôмъ Выдѣлови повѣтовому, въ повѣтѣ скалатскôмъ Выдѣлови повѣтовому, въ повѣтѣ золочѣвскôмъ: въ головнôмъ складѣ въ Бѣлôмъ камени Яворскому, въ Гологорахъ „кулкови рôльничому“, въ Краснôмъ Гноиньскому, въ Олеську Корнберґерови, въ Поморянахъ Сороцѣ, въ Озѣрнôй Сикорѣ, въ Зборовѣ „кулкови рôльничому“ и въ Золочевѣ Выдѣлови повѣтовому.

— **До нового заряду Кулокъ рôльничихъ** выбрано на загальныхъ зборахъ въ Краковѣ на три роки: Бол. Августиновича, Евг. Бенешка, дра Сим. Бернадзиковского, пос. Арт. Цѣлецкого, дра Ем. Дворского, дра Ром. Кульчицкого, Тим. Мандибура, рад. Мандичевского, кс. Овоца, ґр. Я. Потоцкого и ще сѣмохъ. Презесомъ ставъ знову Бол. Августиновичь.

— **Духовеньство деканата кудринецкого,** зôбране на соборчику въ Кривчи дня 29 червня, выслало до Впреосв. Митрополита и Преосв. епископа Куиловского кондоленцїйнй телеґрамы въ причины нападу москвофілôвъ на дворци у Вѣдни и заявило, що не солідаривує ся зъ поглядами москвофілôвъ.

— **До испыту зрѣлости** въ стрыйской ґімназіи зголосило ся 31 ученикôвъ. Испытъ зложило лише 20, а 11 репробовано на рôкъ, одному позволено поправити оденъ предметъ по феріяхъ. Испытъ зложили: Бляйхеръ, Бородайкевичь, Черняньскій, Дѣдушицкій, Головацкій, Федусевичь, Коцовскій, Костишенъ, Крафтъ (зъ вôдзначенємъ), Марковскій, Медвей, Мосингевичь, Нуссенблятъ, Рапапортъ Хаимъ, Рапапортъ Осія (зъ вôдзначенємъ), Сьокало, Стояловскій, Шренцель.

— **Испытъ зрѣлости** въ ґімназіи въ Золочевѣ зложили: Гнатъ Дайчь, Микола Иванцѣвъ, Каз. Ясиньскій, Микола Ластовецкій (зъ вôдзн.), Григорій Панчишинъ (зъ вôдзн.), Самôйло Погорілесъ, Артуръ Рафаловскій, Олександеръ Раєвъ, Адамъ Смаржевскій, Адамъ Смолка, Петро Шадковскій, Францъ Вербицкій (зъ вôдзн.), Станиславъ Высоцкій (зъ вôдзн.), Иванъ Алексевичь, Олена Фрайндліхъ, Файвель Рогатинъ и Тадей Шулїє. Чотирехъ абітурієнтôвъ репробовано на рôкъ, пяти позволено поправити испытъ зъ одного предмету по феріяхъ.

— **За сѣномъ и конюшиною** ѣздять по низшôй Австріи французскй торговцѣ и платять по 4 зр. за метричный сотнаръ на пни. За кошенє самй платять. Бракъ паши дає ся всюды чути. Наше Міністерство рôльництва хоче тому заказати вывôзъ паши за границю. Товариства рôльничй спротивили ся тому, але таки кажуть, що заказъ выйде

— **Сильна буря** лютила ся дня 9 с. м. у Винникахъ пôдъ Жовквою. Грôмъ убивъ на пасовиску три ко-

---

радъ що ще живый вернувъ. Теперь ажь почали єго тягнути до коршмы, хто на право, хто на лѣво, бо треба, казали, выпити хочь по однôй на повитанє; вôнъ мусить имъ прецѣ розповѣсти дещо зъ свого житя вояцкого. Але Володко подякувавъ имъ и сказавъ: „Я змученый зъ дороги и радъ бы спочити. Хто мешкає зъ домѣ, що лишивъ ся по моѣмъ покôйнôмъ вôтци и хто обрабляє єго поле?“

На то выступивъ мельникъ и каже: Я тамъ примѣстивъ ткача Стефана и вôднаймивъ єму хату и поле. Теперь мусить вôнъ уступити ся, кохи ты прийшовъ. Мене, бачишь, зробила громада твоимъ опѣкуномъ. Можешь кôлька днѣвъ перебути у мене, закимъ ткачѣ вышукають собѣ иншу хату и заберуть ся. Я зъ тобою и обрахую ся.

Отже мельникъ пôшовъ зъ своимъ гостемъ до млына, казавъ дати єму добре повечеряти а вôдтакъ и добре выстелити. Але Володко не мôгъ понарозпытувати ся, що стало ся за той часъ въ селѣ, а мельникъ и єго жѣнка мали зновь що єму розповѣдати. Такъ балакали они въ млынѣ ажь до пôвночи. А Володко все споглядає понадъ стôлъ на мельникову хорошу доньку, що єй було на имя Гальшка. Та й якъ тутъ було не дивити ся на єѣ чорнй очи, коли Гальшка таки була красна. А Гальшка и собѣ радо зиркала понадъ стôлъ, бо й Володко бувъ собѣ хорошій мужчина, треба лишь було навыкнути до єго страшныхъ вусôвъ, въ своихъ рухахъ мавъ вôнъ щось такого принадного, якъ бы то вôнъ якій панъ зъ мѣста. Тому то она була й несмѣлива, не могла вôдважитись зъ нимъ говорити, а коли вôнъ на ню подививъ ся, то она ажь не знала, де подѣти свои очи. А всежь таки сказала єму щось про єго вусы.

Коли вôнъ на другій день рано прийшовъ на снѣданокъ, то вже не було у него вусôвъ пôдъ носомъ. Володко бувъ бы хочь бы й цѣле житє сидѣвъ у млынѣ, бо мельникъ и єго жѣнка були добрй люде, а Гальшцѣ таки ясно було видко зъ очей, яке у неѣ добре серце. До вôсѣмь днѣвъ мôгъ вже Володко перенести ся до малои хатчины по своимъ батку и самъ вже ходити коло свого поля. У него було пять морґôвъ огорода зъ садомъ и лукою та пять морґôвъ поля; до того купивъ собѣ красну корову зъ тыхъ грошей, що єму зложивъ єго опѣкунъ. А що хата була вже стара и валила ся, то дала єму громада дерева и каменя. Отже вôнъ казавъ все направляти, бѣлити, гиблювати та мыти. Самъ таки мурувавъ, самъ все собѣ зносивъ, чистивъ та замѣтавъ вôдъ рана до ночи, щобы все було красно и не богато коштувало.

Въ осени була єго хатина найпоряднѣйша и найкрасша въ цѣлôмъ селѣ; она стояла середъ огорода надъ потокомъ. А якій красный бувъ огородъ! такій, якъ хиба лишь де въ мѣстѣ. Навѣть стежки мѣжь грядками высыпавъ пѣскомъ та рѣнею. Вôнъ бувъ радъ зъ того, коли мельникова Гальшка заглянула черезъ зелено помальований штахеты до огорода; она дала єму навѣть цвѣтокъ та обѣцяла на весну ще бôльше.

Люде въ Золотоноши не знали вже що й говорити о Володку. Они знали дуже добре, що вôнъ вернувъ зъ вôйны такій самый бѣдный, якъ выбравъ ся на ню. Зъ мѣста прислали єму скриню зъ одежею и бѣлемъ; навѣть якісь книжки були тамъ, и то все було єго богатство. Але що та скриня не вôдъ грошей була тяжка, то рѣчь певна.

„Дайте єму спокôй! — казали однй — „вôнъ бѣдолаха та ще й дурный до того, бо не знавъ, якъ то у вôйнѣ набрати ся гроша“. Навѣть и въ недѣлю не може показати ся до коршмы та выпити яку чарку, не то вже музику заплатити. А мусить наробити ся якъ той кониско вôдъ досвѣдка ажь до пôзнои ночи. Щастє ще, що єму лишило ся щось по батькови, бо колибъ нѣ, то спавъ бы тягаромъ на громаду“.

„Дайте єму спокôй!“ — казали другй — „вôнъ десь и у вôйнѣ не доказавъ великои штуки, бо не богато знає дечого розповѣсти. Та хто знає, де єму голову розвалили. Вôнъ може й радъ, що пороху не нюхавъ“.

„Дайте єму спокôй!“ казали зновь иншй— „вôнъ знає лишь добре слово сказати и думає, що длятого, що вôнъ бувъ воякомъ, мусить кождый єго поважати. А мы єму покажемо! То горда штука, нехай буде радъ, що мы не копнемо єго“.

„Дайте єму спокôй!“ — казали ще иншй — вôнъ не научивъ ся у вôйнѣ нѣчого доброго. Понавозивъ якихсь книжокъ, котрыхъ нѣхто въ свѣтѣ не умѣє прочитати, може й

ровы за однымъ ударомъ. Кôлькавайцятеро худобы впало при тôмъ на землю, якъ бы безъ памяти, але по хвили вôдняли ся. Двохъ пастухôвъ, що були тогды на пасовиску, такъ заголомшивъ гукъ грому, що ихъ мусѣли вôдвести до шпиталю.

— **Тверезôсть.** Зъ Левковцѣвъ на Буковинѣ пишуть: У тутешнôй трачцѣ працює больше якъ 40 людей. Вôдъ 20 рокôвъ дôстають они за свою роботу добру платню, та що зъ того, коли тû грошѣ все пропадали марно въ коршмѣ. Управителемъ трачки єсть п. Василь Калинюкъ. Вôнъ постановивъ завести мѣжъ своими людьми тверезôсть и справдѣ довѣвъ до того, що всѣ єго робôтники покинули пити горѣвку. То дало добрый приклацъ и господарямъ въ селѣ, такъ що й тамъ 43 людей присягло на тверезôсть. Всѣ люде дуже вдячнû п. Василеви Калинюкови.

— **Шкорбутъ** появивъ ся епідемічно мѣжь вояками 10 полку пѣх въ Перемышли, стоячими залогою въ баракахъ при добромильскôй дорозѣ. Власти войсковû зарядили енерґічнû средства охороннû.

— **Торгъ людьми.** Въ Стрыю въ готели „пôдъ трема коронами“ увязнено якогось Борта, котрый хотѣвъ вывезти до Туреччины двѣ швачки зô Львова. По кôлькадневныхъ рослѣдахъ дѣвчата выпущено на волю и приказано имъ вернути до Львова, а Борта вôддано судови.

— **Въ лѣсѣ** п. Шееля пôдъ Бродами найдено тѣло стражника скарбового Фиґуры, котрый десь пропавъ тому три мѣсяцѣ. Пôзнали єго по одежи. Бувъ то молодый ще, 22 лѣтный чоловѣкъ и вѣвъ ся дуже порядно. Здає ся, въ приступѣ меляхолії наложивъ вôнъ на себе руку.

— **Холера** знову змагає ся въ цѣлои Россіи. Появила ся въ Нижнôмъ Новгородѣ, де у вôвторокъ було 7 выпадкôвъ пошести, и въ Петербурзѣ, де осмеро людей, хорыхъ на холєру, взято до шпиталю. Пошесть ширить ся теперь найсильнѣйше на Подôлю, де послѣдного тыжня захорувало 301, а померло 100 осôбъ. Въ Бесарабіи захорувало 35, померло 9. Въ середнôй Россіи холєра значно ослабла. На Урали майже зовсѣмъ щезла.

— **Вôдмѣна.** Въ Гутачахъ въ повѣтѣ стрыйскôмъ одна молода жѣнка привела на свѣтъ близнята, женьского пола, зрослû разомъ у грудяхъ, але зъ двома головама и двома парами рукъ и нôгъ. Близнята сейчасъ померли. Стрыйскій лѣкарь дръ Серковскій пôславъ ту— якъ декуды кажуть „вôдмѣну“ до анатомічного музею въ Краковѣ.

— **Незвычайна книжка.** Дуже смѣшна пригода, лучила ся въ Гайде Парку въ Лондонѣ. Въ червни однои недѣлѣ проходжували ся мѣщане по тôмъ городѣ. Оденъ перехожій потрутивъ въ неосторожности якусь поважну паню, котра въ рукахъ держала великій молитовникъ. Та книжка выпала єй зъ рукъ на землю, окладинка єѣ пукла, а въ серединѣ замѣсть побожныхъ молитовъ явила ся фляшка горѣвки. Панѣ зовсѣмъ не пôднимала свого молитовника, лише чимскорше утекла. Межи панями въ Лондонѣ має бути досить розвинене піяньство, а треба ще й то знати, що въ Анґліи не вôльно нести улицею нѣякихъ напиткôвъ.

Господарство, промыселъ и торговля

— Станъ засѣвôвъ въ повѣтѣ чортковскôмъ теперь такій: Пшениця озима добра, декуды навѣть дуже добра, густа, лише що вôдъ слоты выляглa, а черезъ то може бути ненамолотна. Жито добре або й дуже добре, такожь выляглo въ декотрыхъ сторонахъ. Ячмена дуже добрû. Горохъ цвите теперь дуже буйно; сподѣвають ся що найменче середного збору. Сочевиця и вика дуже добрû, вôвсы такожь лише вôдъ слоты троха пожовкли, то зерно може не буде добре. Кукурудза зъ зимна и слоты не вдала ся и якъ не буде тепла, то зборъ буде зовсѣмъ лихій. Бураки переважно малû и лихû. Конюшина переважно рѣдка, бо торôчна посуха и веснянû приморозки пошкодили єй. Але въ декотрыхъ мѣсцяхъ таки дуже гарна. Рѣпакъ марный. Жнива зачнуть ся за тыждень.

— **Ц. к. Дирекція руху** зелѣзниць державныхъ у Львовѣ подає до вѣдомости: Важнû вôдъ 1 серпня 1893 выйдуть тирифы для руху особового и пакункового на буковиньскихъ зелѣзницяхъ мѣсцевыхъ и зелѣзницѣ львôвско-белзецкои (томашѣвскои) якъ такожь додатокъ I. до тарифы належитостей для осôбъ и пакункôвъ на коломыйскихъ зелѣзницяхъ мѣсцевыхъ, въ котрыхъ переведенû суть потрѣбнû змѣны дотычныхъ постановъ тарифовыхъ зô взгляду на введене зелѣзничого правила руху для королѣвствъ и краѣвъ въ Радѣ державнôй заступленыхъ, важного вôдъ 1 сѣчня 1893 р. Въ наслѣдокъ сего зносить ся тарифы належитостей для руху особового и пакункового на буковиньскихъ зелѣзницяхъ мѣсцевыхъ и зелѣзницѣ львôвско-белзецкои (томашѣвскои) зъ дня 1 сѣчня 1891 р. вразъ зъ дотычными додатками зъ дня 1 серпня взглядно 1 червня 1891 р. Сû тарифы взглядно додатокъ можна достати въ ц. к. зелѣзничôй Дирекціи у Львовѣ по цѣнахъ на заголовку наведеныхъ.

У Львовѣ, дня 9 липня 1893.

— **Станъ воздуха за минувшû добы** чисьлячи вôдъ 12 год. въ полудне дня 12 липня до 12 год. въ полудне дня 13 с. м. середна теплота була + 22·5° Ц., найвысша + 28·0° Ц (въ вчера по пол.), найнизша + 17·0° Ц. въ ночи. Барометеръ опадає (757). Вѣтеръ буде полудневo-захôдный, середный, теплота пôднесе ся до + 22·0° Ц., небо буде легко захмарене, малый дощь, впрочôмъ погода.

— **Цѣна збôжа у Львовѣ** дня 12 с. м.: пшениця 8·75 до 9·—; жито 6·50 до 6·75; ячмѣнь 5·— до 5·75; овесъ 6·25 до 6·75; рѣпакъ —·— до —·—; горохъ —·— до —·—; вика 5·60 до 6·—; насѣне льняне 11·50 до 12·—; бôбъ —·— до —·—, бобикъ 5·50 до 6·—; гречка —·— до —·—; конюшина червона 60·— до 68·—; бѣла 72·— до 85·—; шведска —·— до —·—; кминокъ 25·— до 26·—; анижь —·— до —·—; кукурудза стара —·— до —·—; нова —·— до —·—; хмѣль 85·— до 90·—; спірітусъ готовый 15·— до —·—.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Ишль 13 липня. Вчера вечеромъ приѣхавъ тутъ Є. Вел. Цѣсарь. На дворци явили ся Найд. Архікняг. Марія Валерія и численнû достойники. Численно зôбрана публика повитала Монарха сердечно. Такожь и пôдчасъ цѣлои ѣзды зелѣзницею, що иде зъ Зальцбурґа до Ишль, витано Монарха сердечными оваціями. Въ Мондзе витали Монарха намѣстникъ горѣшнои Австріѣ, власти мѣсцевû и множество народу. Є. Вел. почтивъ многû особы розмовою зъ ними, оглянувъ церковь, а вôдтакъ поѣхавъ святочно украшенымъ кораблемъ въ супроводѣ намѣстника ажь до Пльомберґъ, зъ вôдки поѣхавъ зелѣзницею дальше.

Вѣдень 13 липня. Зъ днемъ 1 серпня мають вôйти въ житє новû скарбовû дирекціи повѣтовû въ Бережанахъ, Чортковѣ и Жовкви.

Инсбрукъ 13 червня. Зъ округôвъ мѣскихъ въ полудневôмъ Тироли выбрано знову тихъ самыхъ послôвъ що давнѣйше, а котрû стратили були свои мандаты черезъ то, що не хотѣли явити ся въ соймѣ.

Парижъ 13 липня. Палата послôвъ ухвалила 252 голосами противъ 220 вôддѣлити проєктъ закона о реформѣ податку вôдъ напиткôвъ — вôдъ буджету. Въ палатѣ послôвъ поставлено внесене, щобы воякôвъ зъ 1890 р. пустити на урльопъ вôдъ 1 жовтня, а резервістôвъ скликувати сего року лишь на 21 днѣвъ замѣсть на 28 а заощадженû тымъ способомъ 19 міліонôвъ роздѣлити мѣжъ властителѣвъ грунтôвъ, що потерпѣли теперь вôдъ посухи. Внесене се передано бюрови палаты.

Александрія 13 липня. Въ тутешнôмъ шпитали померло на холєру 40 людей а єсть ще 85 недужихъ на холєру.

Бѣлградъ 13 липня. Скупштина ухвалила вчера безъ дебаты въ другôмъ читаню загальну тарифу мытову. Нинѣ має вôдбути ся поименне голосоване. Предложено такожь провізоричну умову торговельну зъ Франціею и Анґліею.

Парижъ 13 липня. Вчера розпочавъ ся тутъ конґресъ делеґатôвъ робôтничихъ синдикатôвъ. Конґресъ ухвaливъ запротестувати противъ замкненя біржи робôтничои и завôзвавъ робôтникôвъ, щобы не брали участи въ народнôмъ торжествѣ.

самъ панъ-отець не умѣе. А тамъ въ нихъ якісь такû знаки та кривульки, що ажь страхъ. Ану заложѣмъ ся, що вôнъ зъ чортомъ знаєсь и умѣє єго прикликувати“.

„Духъ святый при насъ!“ — вôдзывавъ ся дехто — „що вôнъ якійсь несамовитый, то рѣчь певна. Въ єго малôй задной комнатцѣ ще нѣхто й ногою не ставувъ, навѣть нѣхто вôдъ мельника, хочь они жиють зъ собою. А хиба нôчный сторожь не видить крôзь шпары у вôконницяхъ, якъ тамъ у него черезъ цѣлу нôчь свѣтить ся? А та комнатка все замкнена и вôконниць навѣть въ бѣлый день не отвирає“.

Такъ говорили люде и не дуже зважали на Володка.

2. Що Володко видить въ селѣ.

Хочь люде и не конче зважали на Володка, то вôнъ все таки бувъ для всѣхъ дуже прихильный и для всѣхъ щирый. Зъ разу заходивъ вôнъ бувало до каждои хаты, навѣдувавъ ся до каждого, розпытувавъ про дѣти, звѣдувавъ ся, якъ кому веде ся, якъ треба робити коло поля, розпытувавъ про все.

Золотоноша було колись богате село; не було тамъ вправдѣ занадто великого богатства, але все таки у каждого господаря бувъ достатокъ. Теперь же крôмъ у колькохъ селянъ коршмарѣвъ та у мельника, всюды була бѣда. Нужда заглядала у вôкна а на припѣчку лишь сербанка варилась. Изъ сто господарѣвъ може двацять посылало свои дѣти хлѣба просити; пѣдесять ледви що ще могли дыхати, такъ були задовженû, а другû ще лишь по трохи могли податокъ на часъ платити и яко тако ще выжити.

Видко вже було зъ верха по домахъ, якъ тамъ выглядає въ серединѣ; видко то було по дрантивыхъ стрѣхахъ, по полупаныхъ стѣнахъ, по замащеныхъ дверехъ та по повыбиваныхъ и шматами позатыканыхъ вôкнахъ. Коли було зайти до хаты, то всюды повно смѣтя и болота та смрôдъ страшенный; столы и лавки не мытû; кусень якогось зеркальця мухи такъ занечистили, що вже й нѣчо въ нѣмъ не видко, хата безъ помосту, а въ земли дѣры, всюды ажь чорно вôдъ бруду, всюды повно нечистоты. Въ кухни було ще кôлька дрантивыхъ горшкôвъ, але й тû навѣть не помытû чисто. Въ огородахъ коло хатъ не було нѣякого ладу, нѣякои дбалости, вся огородовина засаджена отъ такъ лишь, абы збути ся. Видко, що всѣ були радû зъ того, коли було тôлько барабoль, що стало свинямъ и людямъ. Передъ хатами стояли купы гною, лежали порозкиданû всѣлякû знаряды господарскû, дерево и взагалѣ все, чого не можна було примѣстити пôдъ стрѣхою. Чоловѣки и жѣнки ходили въ подертыхъ, або ледви що зъ грубого полатаныхъ и замащеныхъ одежахъ; въ незачесанôмъ и кострубатôмъ ихъ волосю повно було соломы и пѣря. Малû дѣти лежали и по пôвъ дня въ нечистотѣ пôдъ собою, або коли були бôльшû, то на пôвъ голû бавили ся въ болотѣ коло хаты.

(Дальше буде).

Надôслане.

За редакцію вôдповѣдає **Адамъ Креховецкій.**

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО

купуе и спродае

ВСЯКІ ЕФЕКТЫ И МОНЕТЫ

по курсѣ денномъ найдокладнѣйшомъ, не числячи жадноѝ провізіи.

Яко добру и певну льокацію поручае:

$4\frac{1}{2}\%$ листы гіпотечнѝ.
5% листы гіпотечнѝ премійовани.
5% листы гіпотечнѝ безъ премій.
$4\frac{1}{2}\%$ листы Тов. кредитового земс.
$4\frac{1}{2}\%$ листы Банку краевого.
$4\frac{1}{2}\%$ пожичку краеву галицку.

4% пожичку пропінацiйну галицку.
5% " " буковиньску.
$4\frac{1}{2}\%$ пожичку угорскоѝ желѣзноѝ дороги державноѝ.
$4\frac{1}{2}\%$ пожичку пропінацiйну угорску.

4% угорскѝ Облигаціѣ индемнизацiйнѝ,

котрѝ то паперы контора вымѣны Банку гіпотечного всегда купуе и продае по цѣнахъ найкористнѣйшихъ.

Увага: Контора вымѣны Банку гіпотечного приймае ôдъ Вп. купуючихъ всякѝ вылъьосованѝ, а вже платнѝ мѣсцевѝ паперы цѣннѝ, якъ также купоны за готôвку, безъ всѣлякоѝ провізіи, а противно замѣсцевѝ лишень за ôдтрученьемъ коштôвъ.

До ефектôвъ, у котрыхъ вычерпали ся купоны, доставляе новыхъ аркушѣвъ купоновыхъ за зворотомъ коштôвъ, котрѝ самъ поносить. 60

12

ГАЛИЦКІЙ КРЕДИТОВЫЙ БАНКЪ

принимае вкладки на

КНИЖОЧКИ

и опроцентовуе ихъ по

$4\frac{1}{2}\%$ на рôкъ.

С. Спітцеръ у Вѣдни

поручае

Товары камѣннѝ и шамотовѝ.

Плиты бѣлѝ и кольоровѝ. — Насады коминковѝ. Комплетнѝ уряджeня для стаенъ и оборъ.

На жадане высылаемо катальоґи

заступники для **Галичины и Буковины**

Гамель и Файґель

у ЛЬВОВѢ, улиця Коперніка число 21.

СТАРУ житнѣвку, старку, ратафію, розолісы, лікеры, румы и т. п.

поручае

ц. к. упр. Рафінерія спірітусу, Фабрика руму, лікерôвъ и оцту

ЮЛІЯ МІКОЛЯША

у Львовѣ.

Складъ для мѣста Львова

ул. Коперніка ч. 9. 23

Бюро оголошень и дневникôвъ

приймае

ОГОЛОШЕНЯ

до всѣхъ дневникôвъ

по цѣнахъ ориґінальныхъ.

До

Народноѝ Часописи, Ґазеты Львôвскоѝ и „Przegląd-у“

може лише се бюро анонсы приймати.

С. Кельсенъ у Вѣдни

поручае

Кльосеты зъ переплывомъ воды и безъ того. — Руры клосетовѝ. — Каналовѝ насады зъ патентовымъ замкненемъ.—Збôрники на воду.— Комплетнѝ уряджeня купелевѝ. — Вентіляторы. — Приборы до водотягôвъ, якъ такожъ руры лянѝ и кованѝ. — Помпы, фонтаны и и всякѝ арматуры.

Заступники дла ГАЛИЧИНЫ и БУКОВИНЫ

Львôвъ ГАМЕЛЬ и ФАЙГЕЛЬ Коперніка 21.

На жадане высылае ся катальоґи.

Поручае ся 9

торговлю винъ ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА у Львовѣ.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.